

Νίκος Χουλιαράς

Δυό Κείμενα

Η ΜΕΡΑ ΠΟΥ ΥΨΩΝΕΤΑΙ

Ἡ μέρα ἐτούτη πού ἀρχίζει πάλι νά ὑψώνεται μπροστά μου, εἶναι παλιά.

Βλέπω τούς λαλητάδες πού ἔρχονται μέ ὄργανα φυσερά, κλαρίνα καί τέτοια.

Ἡ ἐπιστήμη ἀπουσιάζει κι ἀρχίζει ὁ ἔμφυτος βίος. Τό κορμί μου αὐξάνει χωρίς εὐθύνες. Ἀθλητής θαυμάσιος — σηκώνω τό βάρος μου χωρίς καμιά προσπάθεια, ἐνῶ τριγύρω μου, ψηλώνουν μαῦρα ἀγριολάχανα, κι ἀνάμεσά τους λάμπει ἀπαθής ὁ χρόνος, χωρίς καμιά αἰτία καί δίχως ἀποτελεσμα.

Καί τοῦτα ἤδη λέγοντας, τό βλέπω καθαρά πώς τώρα πιά, φυσάει μονάχα μέσ στίς λέξεις. Γιατί ἡ μέρα ἐτούτη πού ὑψώνεται μπροστά μου εἶναι παλιά. Μεγάλη τρύπα ἀφύσηχτη. Εἶναι γυναίκα ὀλόγυμη, γεμάτη ἴσκιους καί κενά πού μέ τραβάει στό μέσα της καί μ' ἀφανίζει. Πέφτει ἀπό τό στόμα μου —σπασμένη λέξη— ὅπως κι ἀπό τά χεῖλια τῶν ὀσίων Κώτσιο-Ἐρωτα καί Ἀποστόλου Βουρμπιανη πού τῆς λένε ἔρωτα τραυλίζοντας. Γκάτζιω, πουτάνα τῆς Καραβατιάς.

Θά ρθεῖ καιρός, συλλογίζομαι, πού θά κρατάω ἐτούτη ἐδῶ τή μέρα ἀνάμεσα στά πόδια μου. Νά μήν τινάζεται τό αἶμα, ἔτσι γιά ψύλλου πήδημα μονάχα μέσ στίς λέξεις.

Μά ἡ μέρα ἐτούτη ἡ παλιά ὑψώθηκε καί φεύγει. Γι' αὐτό φοράω ξανά στό πρόσωπό μου τό πρόσωπο πού ξέρω, κι ἀνάβω πρῶτος τήν πυρά τοῦ μαρτυρίου μου ὑπηρετώντας τά ἐλαφρότερα. Τό ἀνοίγω πάλι τό μαγαζάκι τοῦ πατέρα μου στό ἀδιέξοδο καί τά πουλάω τά εἶδη του σέ λογικές τιμές. Μετά πλαγιάζω —ὅπως πάντα— στό κρεβάτι τήν ὥρα τῆς νυχτός, κι ἀκούω ἐκεῖ κάτω στήν ἔρημη τήν παραλία, τόν Κώτσιο-Ἐρωτα νά ἐκπερματῶνει μόνος του —χωρίς γυναίκα— κατά τό μέρος πού ἔρχονται τά νερά.

Ἀπέναντί του, τό βουνό —βράχος μεγάλος συμπαγῆς— πέφτει μέ πάταγο στόν ὕπνο μου. Μαῦρα νερά ὑψώνονται καί πλημμυρίζουν ὡς πάνω τό ἀρχαῖο μπιστάνι ἐκεῖ, πού ἀκόμα μέχρι χτές, μύριζε μέντα, ἀπ' τήν τσιχλόφουσα πού ἔφτυσα μικρός, καί ἀναχώρησα μιά καί καλή γιά τούτη τή ζωή τή μετρημένη.

ΠΑΛΙΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Μπροστά εἶναι τό μαῦρο. Δέν εἶναι ζωο οὔτε πράγμα. Εἶναι μαῦρο κενοῦ πού κόβεται ἀπότομα σά νά ἔτανε ἀπό χαρτόνι. Ἐκεῖ πού κόβεται ἀρχίζει ν' ἀνεβαίνει ἕνας ἴσκιος. Ἴσκιος χλωρός καί σταματάει στό νερά.

Εἶναι ὁ ἴσκιος τοῦ Χαρίλαου. Ἐνας μικρός κυματισμός κι ὁ Χαρίλαος γέρνει πρὸς τά πλάγια κρατώντας τά κουπιά. Γκρίζες γραμμές τόν περιγράφουνε γιά λίγο κι ὕστερα ἀνοίγουν σβήνοντας πρὸς τήν ἀκτῆ. Μικρές ἀδιόρατες παῦλες.

Μέσα στό μεσημέρι, τά νερά ἀκίνητα καί παγωμένα, καί πίσω ἀπ' τό κεφάλι του ἔνα πανί ὑψώνεται καί κυματίζει στό γαλακτώδη οὐρανό.

Ἀπέναντί του στήν ἀκτῆ —πάνω σέ χλόη καφετιά— τά παπούτσια τοῦ θεῖου μου τοῦ Θεόφιλου. Μεγάλα, μαῦρα, καί φουσκωμένα ἀπ' τούς κάλους. Δίπλα, λευκά τά πόδια τῆς Ἐρμιόνης καί τῆς Ἀλεξάντρας. Λίγο πῖο κει μιά ἄκρη, ἀπό παλιό ταφτά χωρίς ἀέρα. Πτυχή ἀκίνητη καί παγωμένη μέσ στό φῶς. Πίσω τους ἀκούγεται τό τριζίμο πού κάνουνε τά μαῦρα χόρτα μέσα στό μεσημέρι.

Τούς βλέπω πού ἀρχίζουν τὰ νοήματα. Μοῦ κάνουνε νοήματα λές καί μέ βλέπουν. Ἀπό τό στόμα τους τρέχει μιὰ λεπτή ἄσπρη κλωστή πού φτάνει μέχρι τό χορτάρι.

Ὁ θεῖος μου ὁ Θεόφιλος νομίζει πώς σηκώνεται γι' αὐτό καί πάει πρὸς τὴν ἀκτὴ. Κοιτάει γιὰ λίγο ἀφηρημένος τὰ νερά κι ὕστερα ἀρχίζει τὰ πηδήματα. Μικρά ἐλαστικά πηδήματα τὸν φέρνουν μέχρι τό νερό. Τὸν βλέπω πού λαχανιάζει. Ἡ ἀναπνοή του, χάρτινη, ἀναδιπλώνεται μέ κόπο. Μιά ζώνη φῶς καλοκαιριάτικο τὸν κλείνει καί τὸν καθορίζει. Ἡ Ἑρμιόνη τοῦ προτείνει ἕνα ματσάκι χαμομήλια πού τρέμουνε στίς ἄκρες. Χαμογελᾷ σχεδόν, καί ρίχνει τό κεφάλι της στά πλάγια. Μές στό νερό, ἡ βάρκα ἀκίνητη κι ὁ Χαρίλαος γέροντας κρατάει τὰ κουπιά. Φοράει ἄσπρο κουκούλάρικο. Τά μέσα του φεγγίζουν. Ἄσπρος πολτός τὰ πράγματα καί πριονίδι ἀπό νοήματα. Μέρη καί χρόνια ρέοντα. Ἕνας βουβός κυματισμός πού πάει κι ἔρχεται, φουσκώνοντας ἐδῶ κι ἐκεῖ στό ἀσθενικό του στηῆος τό πουκάμισο, σά' νά φυσᾷ. Στὴν ἔρημη ἀκτὴ βλέπει τὴν Ἀλεξάντρα. Χρόνια ὀλόκληρα τῆς γνέφει διακριτικά, μέ ἀχνές καί ἀδιόρατες κινήσεις. Τῆς ἀπευθύνεται μέ σχήματα μικρά καί ἤχους πού καθὼς φαίνεται ποτέ δὲ φτάνουν ὡς αὐτὴ, μιὰ κι ἐκείνη κάθεται στή χλόη, ἀκίνητη, κοιτάει πρὸς τό μέρος του —μά δέν τὸν βλέπει. Γιατί ὁ Χαρίλαος δέν τό ξέρει —ποτέ δέν τό 'μαθε— πῶς τώρα ἡ Ἀλεξάντρα —πίσω ἀπ' τὴν ἀπαστράπτουσα βιτρίνα, παλῆτρια εἰδῶν διατροφῆς— κοιτάει σέ τούτη τὴν ἀκτὴ, κι αὐτὸ πού βλέπει, εἶναι μονάχα τὰ νερά πού φεύγουν παρασέρνοντας, σκουπίδια, ξύλα κι ἔντυλα, ὀλόκληρες σελίδες ἱστορίας, καί τοῦτο ἀκόμα τό φτωχὸ γραπτό πού πάει πρὸς τό τέλος.

Ἄβεσαλώμ, Ἄβεσαλώμ, πῶς πῆγες καί κρεμάστηκες σέ κείνη τὴν ἀρχαία σελίδα. Μές στό βιβλίο τῶν θρησκευτικῶν πηγαίνεις πέρα-δῶθε πάνω στό κίτρινο χαρτί, σάν ἐκκρεμές.

Σέ βλέπω πάλι —ἀκίνητο μέσα στὴν κίνηση— μετέωρο μέσα στό πανικό, μέ τὰ μακριὰ μαλλιά σου νά γκρεμίζονται στό μπαμπάκι τοῦ χρόνου· βαθειά, πολὺ βαθειά, μέσα σέ κείνο τό παλιὸ καί ξεχασμένο καλοκαίρι.

Νίκος Χουλιαράς

